

- (iii) przedsiębiorstwo dostarczające wodę pitną nalicza opłaty w takim zakresie, w jakim konsument rzeczywiście pobrał wodę na skutek aktywnego i świadomego działania, przy czym zastosowane taryfy są proporcjonalne do poniesionych kosztów, transparentne i niedyskryminujące, co podlega nadzorowi władzy państwowej?
- 2) Czy art. 9 dyrektywy w sprawie umów zawieranych na odległość i art. 27 dyrektywy w sprawie praw konsumentów w związku z art. 5 ust. 5 i pkt 29 załącznika I do dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych stoją na przeszkodzie przyjęciu, że do zawarcia umowy pomiędzy przedsiębiorstwem dostarczającym wodę pitną a konsumentem dochodzi w sytuacji, gdy (i) konsument, także przeciętny konsument w Niderlandach, wie, że dostawa wody pitnej jest odpłatna, (ii) pomimo tego konsument przez dłuższy okres czasu korzysta w sposób regularny z wody pitnej, (iii) konsument kontynuuje pobór wody nawet po tym, jak otrzymał od przedsiębiorstwa dostarczającego wodę pitną list powitalny, faktury i wezwania do zapłaty, a (iv) po tym, jak zostało udzielone sądowe zezwolenie na odłączenie lokalu od dostępu do wody pitnej, konsument poinformował, że jednak chce zawrzeć umowę z przedsiębiorstwem dostarczającym wodę pitną?

- (¹) Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość, Dz.U. 1997, L 144, s. 19.
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. 2011, L 304, s. 64.
- (³) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 17 grudnia 2019 r. – Van Ameyde España S.A./GES Seguros y Reaseguros S.A.

(Sprawa C-923/19)

(2020/C 103/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Van Ameyde España S.A.

Strona przeciwna: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3 akapit ostatni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (¹), w związku z art. 1 tej dyrektywy, sprzeciwia się interpretacji przepisu krajowego (art. 5 ust. 2 Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor [ustawy o odpowiedzialności cywilnej i o ubezpieczeniu w związku z ruchem pojazdów mechanicznych]), zgodnie z którą w przypadkach takich, jak w postępowaniu głównym, uznaje się szkody w naczepie za wyłączone z zakresu obowiązkowego ubezpieczenia ciągnika w wyniku zrównania naczepy z rzeczami przewożonymi w ciągniku lub również w wyniku uznania, że dla celów związanych z odszkodowaniem za szkody majątkowe naczepa wraz z ciągnikiem tworzy jeden pojazd?

(¹) Dz.U. 2009, L 263, s. 11